

M12/1/A1ALB/HP1/ALB/TZ0/XX

22120009

International Baccalaureate®
Baccalauréat International
Bachillerato Internacional

ALBANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ALBANAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
ALBANÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Shkruaj një koment mbi **një** nga dy pjesët që vijojnë.

1.

Ajo e urrente vjeshten. Jo se vjeshta i sillte ndonjë ndjenje të vecante, perkundrazi. E urrente se nuk i sillte pothuajse asgjë, përveç një boshllëku të kobshëm. Vjeshta vetem e perkedhelte me vetmine e saj, e puthte me buzë e ftohta prej vejushe. U afrua pranë klubit të famshëm të atij qyteti provincial dhe befasi ty mi që ishte aty brenda i kujtoi se nuk kishte asnjë cigare. Zhurma
5 që bëhej atje po e terhiqte si një magnet i fuqishëm. U fut në klub me hapin e saj të sigurtë që i bente burrat të ndiheshin të pasigurtë. Sapo hyri, ndjeu se zhurma u fashit ngadale si një gjarper që donte të fshihej poshtë tavolinave të mbushura me gota, tavilla duhani, bishta cigaresh, madje edhe domino që preheshin si të vdekura mbi to. E ndjeu se të gjithë sytë e atyre burrave ishin ngulur mbi të. Dikush e pershendeti, dikush terhoqi një karrige dhe e ftoi për t'ulur, kurse një tjetër që
10 mbante një rreth floriri në gisht e shikonte vjedhurazi duke lakmuar bukurinë e saj.

Baristi i ofroi një gotë martini duke i bërë me shenjë nga një tavoline ku ishin ulur dy burra. Njerin e njihte, e kishte patur dikur shok klase. Kishte qenë një nga ato dashurite e saj fluturake kur ishte ndjere e rritur për të bërë gjithçka që i pelqente. Ajo kapi gotën pa medytshje dhe u nis drejt tyre. Në gojë iu formua si gjithmone ajo buzeqeshje që i vriste të tjeret pak nga pak si një ilaç
15 gjumendjelles.

– Eja Medea, të të prezantoj me një mikun tim dhe banorin e ri të qytetit tone, – foli Landi duke tundur kokën si me tallje. Medea ia nguli sytë të porsaardhurit sikur donte ta lante në sytë e saj. Ai ishte një djale rreth moshës së saj me një fytyrë të hequr sikur t'ia kishte kapur njeri nga poshtë, Ai levizte gishtat ngadale mbi tavoline dhe asaj i shkoi në mendje se ishte ndonjë pianist
20 i mbaruar.

– Kjo është një mikja ime e femijerisë, Medea. Në këto momente të eshet afruar gjeja me e bukur e qytetit tone. Kurse ky është Arnest Begaj, shoku im i fakultetit, shkrimtar i degjuar tani, – foli perseri Landi kur vuri re se ajo kishte mbetur me gotën në dorë si e ngrirë. Fjala shkrimtar e habitit Medean. Dontë të ishte e kendshme për një shkrimtari. Po ai nuk i dukej si shkrimtar.
25 Po si ishte? As si të tjeret nuk ishte. As si ata burra në atë klub që po e veshtronin me epsh. Ai kishte një veshtrim të qetë, të mbytur diku në trishtim të butë, por paksa të ftohtë.

– Jam i lumtur të njoh një grua kaq të bukur si ju Medea! Kjo do të thotë se në shkrimtarët nuk fantazojmë kot kur pershkruajmë bukurinë femerore, – foli Arnesti duke shkoqitur fjalet, sikur të ishin rruaza të vendosura mbi qafen e saj. Ajo u skuq. Kishte vite
30 pa u skuqur, madje në kujtesën e saj sikur nuk ishte rëndur asnjë gjë në lidhje me këto fjale. Nuk dinte si të sillej, si të fliste. Ishte hera e parë që ndodhej për një klasë të tillë intelektualesh. Kishte njohur zyrtarë nga të gjitha llojet: skuther, ulkonja e ujçer, por kurse nuk kishte takuar një shkrimtar.

– Kenaqësia është imja, – foli ajo me zë të ulët, pastaj u ul në karrige. Nuk ndihej rehat.
35 I dukej vetja se ishte aq e rëndë se ai vend ku ishte ulur do të thyhej me dysh. Ngjyra e martinit iu duk si gjaku i saj i perzier me aventurat e vrullshme që kishte kaluar gjatë viteve të mbetura në rrjetat e të kaluarës.

– Perse keni ardhur në qytetin tone tani që sezoni i plazhit ka mbaruar? – i tha ajo pa ia hequr sytë. Ai buzeqeshi. Në mendje i vinin si ushtarë të gjithë personazhet që kishte krijuar,
40 por asnjë me bukurinë e kesaj femre. Medea! Ku e kishte degjuar këtë emër?! Vinte nga lashtësia apo nga modernizimi, nga pallatë mbreterësh apo nga gradaciela që synojnë qiejt, ishte yll hollivudi apo princeshe që synon lumturinë, ishte djall apo engjell, ishte cope deti apo qielli?!

– Mendoj qe ngjarjet e librit tim do te zhvillohen ketu ne Sarande, por nuk e njihja si qytet. Keshtu une gjate ketyre diteve do mundohem te njoh cdo cope toke e cdo pike uji te qytetit tuaj!

45 – Eshte e veshtire te njohesh nje qytet. Edhe per ne qe jetojme prej kaq kohesh ketu, ka dicka qe na duket e re, megjithese jemi munduar t'i veshim cdo vendi nje histori te vecante, nje cope jete nga ana jone. Ja, per shembull, detin qe kemi atje tutje me nje vizite do ta njohesh, por ai mban kaq shume mistere sa ti nuk mund t'i imagjinosh.

Brunilda Zllami, *Labirintet e Medeas* (2007)

2.

Rrugët e jetës

Ec ngadalë,
pa u kthyer prapa.
Lum fjalësh më rrethojnë,
e unë eci...

5 Ec si e çmendur,
nga frika se ndonjë stuhi më rrëmben.
Shpirtin tim i cili,
rreh fort.

Cfarë janë këto?!
10 Cfarë janë këto që më ngjiten pas?
Eci dhe ndjej të thirrurat e shpirtit,
që vuan...
Unë vazhdoj të eci...
... duke parë se si gjatë jetës,
15 dhunohet fjala liri.

I mjeri realitet, largohu!
Zhduku, fshihu diku tjetër...
Eci në këtë rrugë dhe vrapoj pa mbarim.
Në rrugë degjohen ulërima.
20 “Ndal!” Një tabelë rrugore shkruan,
“Rrugë e lirë”.

Pamela Seitai, *Rrugë* (2009)